

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο γιατρός τόν οποίο έκάλεσα άμέσως δέν μου άπέκρυψε ότι ή κατάσταση της ήταν κρίσιμη... “Όσσο άπήρχαν άκόμη άρκετές έλπίδες σωτηρίας... “Έτσι πέρασα δλόκληρες ήμέρες άγωνίας στο διάστημα τών όποιων κατάλαβα πόσο άγαπούσα τή δυστυχημένη γυναίκα.

Τ’ άλλόκοτα λόγια πού έλεγε μέσα στόν πυρετό της μέ τάραιζαν βαθειά. Κάποιον έπροσκαλούσε μέσα στα παραληρηματά της και λόγια τρωερότητας και άπελτίας μαζί ξεφευγαν διαδοχικά από τή χείλη της, κ’ έπειτα έπακολουθούσαν κραυγές θανάσιμης άπογνώσεως.

Σέ μένα δέν έλεγε ούτε μία λέξη, ούτε μέ κοιτάζε καν. “Εγώ πού θά έδινα τά πάντα για νά τήν άκούσω νά προσέξη μέ στοργή τόνόμιά μου, ήμουν ένας ξένος γιατή. Ποιός ήταν αυτός τόν όποιον προσκαλούσε μέσα στους έφιάλτες της και για τόν όποιο βασανίζότανε έτσι; Ποιός ήταν αυτός ό νέος τόν όποιον είχε δεί νά δολοφονούν μπροστά της; “Αλλοίμονο, κ’ αυτό τό ξμαθα σέ λίγο.

“Ο Μακάρι μου κατέφερε και αυτό τό χτύπημα. “Ηρθε νά μέ δή τήν άλλη μέρα της κρίσεως. Δέν ήθελα νά τόν δεχθώ. “Επί τού παρόντος δέ μ’ ένδιέφερε δώλο αυτός. Τό μόνο πού σκεφτόμουν ήταν ό κίνδυνος στόν όποιο βρισκόταν ή Παυλίνα. Μά μετά δύο μέρες, όταν ξανάρθε ό Μακάρι, τόν έδέχτηκα για νά τόν εξετάσω.

“Ανατρίχιασα πιάνοντας τό χέρι του, μά δέ μπορούσα άζήμη νά μή τού τό σφίξω, άν και είχα πιά τήν πεποίθηση ότι τό χέρι αυτό ήταν ενός δολοφόνου. “Ίσως ήταν τό ίδιο πού μου είχε σφίξει, εκείνο τό βράδυ, τό λαϊμό για νά μέ πνίξη. “Εντούτοις παρ’ όλα όσα ήξερα, έδίσταξα πολύ νά τόν παρα’ώω στη δικαιοσύνη στηριζόμενος στα λόγια μιάς γυναίκας πού παραληρούσε. “Εφρόσον ή Παυλίνα δέν άποκτούσε τό λογικό της, ή μαρτυρία μου δέ μπορούσε νάχη καμιά βαρύτητα.

“Άκόμα και τό όνομα τού θύματος μου ήταν άγνωστο. Για νά στηριχθώ μία κατηγορία, έπρεπε πρώτα νά βρω ή τήν πτώμα του.

“Ο Μακάρι ήταν τάχα άδελφός της Παυλίνας; “Ότι κ’ άν ήταν όμως εγώ θά τόν άπεκάλυπτα. Θά τού άποδείκνυα ότι τό έγκλημά του δέν ήταν πιά μυστικό και ότι ένας ξένος τό ήξερε σέ όλες του τίς λεπτομέρειες. Θά τού τά έλεγα όλ’ αυτά για νά τόν τρομοκρατήσω κ’ άν δέν έτιμωρείτο από τή δικαιοσύνη, νά βασανίζόταν τουλάχιστο από τό φόβο της άνοκαλύψεως.

“Ηξερα τό όνομα της οδού όπου μέ είχε οδηγήσει ή Παυλίνα. Τό σημείωσα παίρνώντας από καί τήν άλλη μέρα και άντελήφθην συγχρόνως τό λάθος τού μεθυσιμένου πού μέ είχε οδηγήσει σ’ ένα ξένο σπίτι κατά τή νύχτα της δολοφονίας. “Ήταν ή οδός ‘Οράς. “Ο οδηγός μου, μέσα στο θολωμένο από τό κρασί μυαλό του, είχε μπερδέψει τās οδούς Βαλπόλ και ‘Οράς, πού ήταν τό επίθετο και τό όνομα ενός ένδόξου συγγραφέως.

“Ο Μακάρι είχε μάθει τήν άρρώστεια της Παυλίνας και τσακίστηκε νάρθη νά μάθω νέα της ύγείας της σά νά ήταν πραγματικά άδελφός της. Οί άπαντήσεις πού τού έδωσα ήταν πολύ σύντομες. “Έπειτα αυτός αλλάζοντας θέμα συζητήσεως μου είπε:

— Μέ συγχωρείτε πού σάς ένοχλώ σέ μία τέτοια στιγμή, μά θά ήθελα νά μάθω άν είσθε διατεθειμένος νά συνεργασθώ μαζί μου όπως σάς έχω παρακαλέσει, για νά υποβάλουμε στο βασιλέα Βικτωρα ‘Εμμανουήλ, τήν αίτηση άποζημιώσεως.

— Δέν είμαι καθόλου διατεθειμένος, τού άπάντησα. Είνε πολλά πράγματα τό όποια θά έπρεπε νά μάθω προηγούμενος.

“Εχαρήτση μ’ ευγένεια, μά τόν είδα πού εδάγκωνε τή χείλη του.

— Είμαι μου είπε στήν διάθεσή σας.

— Πιόν άτ’ όλα, πρέπει νά βεβαιωθώ ότι είσθε πράγματι άδελφός της γυναίκας μου.

Τά μαθη του τσίνορα ύψώθηκαν πολύ ψηλά και προσπάθησε νά χαμογέλαση.

— Τίποτε πιά εύκολο άπ’ αυτό. “Αν ό δυστυχημένος ό Τζένερι ήταν έδώ θά σάς τό άποδείκνυα άμέσως.

— “Εκείνος όμως μου είπε έντελώς διαφορετικά πράγματα, παρετήρησα τότε εγώ.

— “Ω! είχε τούς λόγους του και σάς τά είπα αυτά. “Ας είνε όμως, μορφή νά επικαλεσθώ τή μαρτυρία άλλων προσώπων.

— “Επιπλέον, τού είπα κοιτάζοντάς τον κατέμματα και μιλώντας άργά, πρέπει νά μάθω για τή ένδοξο καριέρα πού τριών ετών

ένα νέο στην οδό ‘Οράς.

“Όποιο κ’ άν ήταν τό συναίσθημα πού έννοιωσε άκούγοντάς μέ ό Μακάρι— φόβος ή μανία— στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μά κατάπληξη. Μά, τό έβλεπα, δέν ήταν ή κατάπληξη τού άθώου τόν όποιον κατηγορούν κατελήσσετε βλέποντας τό έγκλημά του άνοκαλυπτόμενο. “Ανοιξε τό στόμα του και μέ κοιτάζε μία στιγμή σιωπηλός.

— Είσθε πρελλός, κύριε Βώζαν; έρώναζε στο τέλος.

— Στις 20 Αύγουστου 189., στην οδό ‘Οράς, άριθ. ***, έμαχαιρώσατε στη καρδιά έναν νέο. “Ο δόκτωρ Τζένερι ήταν μαζί σας και κάποιος άλλος άκόμη. “Ήσαυτε τρεις ένάντιον ενός.

Δέν έπροσπάθησε καθόλου νά διακηρύξη τήν άθωότητά του.

“Ωρμησε μέ τή χαρακτηριστικά άλλοιωμένα άπ’ τή μανία του, και μ’ έπιασε από τό χέρι. Για μία στιγμή νόμισα πως είχε πρόθεση νά μου έπιτεθή, μά άντελήφθην ότι εξέταζε τό πρόσωπό μου από κοντά. “Ήμουν βέβαιος ότι δέ θά μπορούσε ν’ αναγνωρίσει στο πρόσωπό μου τόν τυφλόν εκείνο πού είχε εισχωρήσει στο δωμάτιο τού έγκλήματος.

Μά μέ άνεγνώρισε. “Αφησε τό χέρι μου και χτύπησε τό πόδι του μέ λύττα.

— Οί ήλίθιοι! οί βλάκες! φώναζε, γιατί δέ μ’ αφήσαν νά σέ σκοτώσω εκείνο τό βράδι.

Διέσχισε τήν κάμαρη δύο-τρεις φορές, κ’ έπειτα, αφού άνάκτησε τήν ήρεμία του, ήρθε και στάθηκε μπροστά μου.

— Είσθε ένας μεγάλος ήθλοποιός! μου είπε μ’ έναν κυνιαμό πού μέ κατέπληξε. Κατορθώσατε, προσποιούμενος τόν τυφλό, νά εξαπατήσετε και μένα άζήμη, ό όποιος δυσπιστούσα τόσο!

— Δέν άρνείται λοιπόν τό έγκλημά σου, κακούργε; τού φώναξα εγώ. Τότε εκείνος ήψωσε τούς ώλους του και μου είπε:

— Γιατί νά τήρνηθώ σ’ έναν άνθρωπο, ό όποιος παρεστάθη σ’ αυτό; Σέ όποιονδήποτε άλλον θά τό άρνούομαι. “Εξ άλλου, έπειδή κ’ έσείς ένδιαφερόσθε σχετικώς, δέν ύπάρχει λόγος νά σάς κρύψω τίποτε.

— “Ενδιαφερόμαι!... “Εγώ;...

— Βέβαια, αφού παντρεύηκατε τήν άδελφή μου. Και τώρα, εξαίρετέ μου φίλε, άγαπητέ μου κουνιάδε, θά σάς πω γιατί έσκοτώσα αυτό τόν άνθρωπο και τί έσημίαναν τά λόγια πού σάς είπα στη Γενεύη.

Τό σκληρό και εφρωνό ύφος του μ’ έκανε νά προαισθανθώ κάποια προσβολή πού θ’ άπλήθνη ένάντιον μου. Ποτέ μου τά χέρια μου δέν είχαν νιώσει τέτοια επιθυμία νά τόν πετάξουν έξω, όση εκείνη τή στιγμή.

— Αυτός ό νέος, τού όποιον δέν σάς λέω τόνωμα για λόγους πού πρέπει νά τούς έννοήσετε, είχε προσβάλει τή τιμή της Παυλίνας, ή όποια τόν άγαπούσε...

Καθώς είπε τά τελευταία αυτά λόγια, στάθηκε για μία στιγμή, νομίζοντας ότι τό μέρος και ή έκδικηση ένάντιον τού άντιζήλου μου θά μ’ έκαναν συνεχό του.

— “Εμείς, εξακολούθησε, καταγόμαστε από τήν μητέρα μας από μία ευγενή οικογένεια, από μία οικογένεια πού δέν άνέχεται καμιά προσβολή. “Ο άθλιος τήν είχε διαφθείρει και δέν ήθελε κατόπι νά τήν παντρευθώ. Γι’ αυτό ό Τζένερι κ’ εγώ, τόν σκοτώσαμε, τόν έσκοτώσαμε μπροστά σας εκείνη τή νύχτα. “Όπως σάς είπα και στη Γενεύη, κύριε, κερδίσατε παίρνοντας μία γυναίκα πού δέν θυμώταν τό παρελθόν της...

Τά βδελυρά αυτά λόγια του δέ χρειαζόντουσαν καμιά άπάντηση. Σηκώθηκα και βάδισα ένάντιον του. “Εκείνος διάβασε τούς σκολούς μου στο πρόσωπό μου χωρίς άλλο, γιατί μου είπε παραμερίζοντας μέ ζωηρότητα:

— “Οχι έδώ! Για ποιά λόγο νά πιστοήμε έδώ μέσα άπ’ δύο άνθρωποι τού δχλου. “Όπουδήποτε και όποτεδήποτε θέλετε δέχομαι νά νομομαήσουμε. Θά σάς άποδείξω ευχαριστως πόσο σάς μισώ.

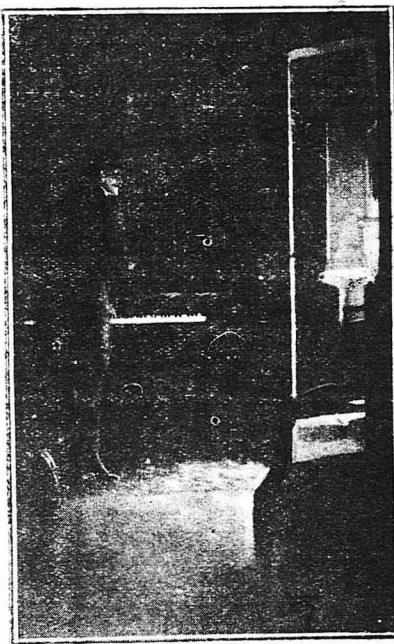
Είχε δικιο. Τί θά κέρδιζα άν πιανόμουν στα χέρια μ’ ένα δολοφόνο, τόν όποιον δέν ήμουν βέβαιος ότι θά τον έσκοτώνα, ένω, έντοματαξύ, ή Παυλίνα βρισκόταν μεταξύ ζης και θανάτου.

— Φύγε, τού φώναξα, φύγε άτιμε! Κάθε λέξη πού είνε κ’ ένα ψέμμα και, έπειδή μέ μισείς, έπωφελεισα μιά βδελυράς συκοφαντία! Φύγε, άν θέλεις νά γλυτώσης από τήν χρειά!

Μου έρριξε ένα βλέμμα θριαμβευτικό κ’ έξαφανίστηκε.

“Επήγα τότε στο δωμάτιο της Παυλίνας και κάθησα δίπλα στο κρεβάτι της.

(‘Ακολουθεί)

‘Επιλήσια τό πιάνο και άγγιξα τή πλήτηρα του.